

ΕΙΣΗΓΗΣΗ
ΣΤΗ Γ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΑΘΗΝΑΣ
6 ΝΟΕΜΒΡΗ 2016

Συνάδελφοι,

Πραγματοποιούμε την ετήσια ΓΣ του Συνδικάτου μας όχι γιατί είναι μια τυπική καταστατική υποχρέωση. Αντίθετα, θέλουμε να κάνουμε ουσιαστική συζήτηση γύρω από τα ζητήματα που απασχολούν τον κλάδο. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η οικογένεια του κάθε συνάδελφου, προβλήματα που αφορούν την υγεία, την παιδεία, την κατοικία, την ασφάλιση, το μεροκάματο. Επιβάλλεται όμως πρώτα-πρώτα και πάνω απ' όλα να συζητήσουμε για την αναγκαιότητα ανάπτυξης των αγώνων για την επίλυσή τους, για τη βελτίωση της δουλειάς μας, την αξιοποίηση της πρόσφατης πείρας από τη δράση μας για τις ΣΣΕ. Να επαναβεβαιώσουμε την απόφασή μας για την ανάγκη συντονισμού και δράσης από κοινού με άλλα σωματεία, για την ανάγκη κοινού μετώπου απέναντι στο κεφάλαιο και το πολιτικό του προσωπικό, αλλά κι απέναντι στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό. Υπάρχει πλούσια πείρα που πρέπει να την πάρουμε υπόψη μας (Αττική Οδός).

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ
ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΔΙΑΚΡΙΤΟ ΠΟΛΟ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Σήμερα, να επαναβεβαιώσουμε την ορθότητα της απόφασης που πήραμε πριν από 17 χρόνια να συμμετέχουμε στην ίδρυση του ΠΑΜΕ. Μιας απόφασης που δεν ήρθε ουρανοκατέβατη, αλλά γεννήθηκε μέσα από την ανάγκη να είναι διακριτός ο ταξικός πόλος στο συνδικαλιστικό κίνημα, κόντρα στο συμβιβασμό και την υποταγή, διαμορφώνοντας πλαίσιο πάλης με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων κι όχι την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων. Οι εργαζόμενοι να μην ταυτίζουν το συνδικαλιστικό κίνημα με το βίο και την πολιτεία του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού. Στην ίδια κατεύθυνση επιδιώξαμε όλα αυτά τα χρόνια η δράση μας να υπηρετεί αυτό το πλαίσιο.

Συνάδελφοι,

Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90, μπροστά στη λαίλαπα των ανατροπών σε ασφαλιστικό και εργασιακά (γνωστή είναι η φράση του τότε Πρωθυπουργού Μητσοτάκη «τέρμα τα κεκτημένα»), άρχισε να ωριμάζει αυτή η αναγκαιότητα. Διαβάζουμε στον Παλμό (την εφημερίδα του Συνδικάτου μας), στο φύλλο του Απρίλη του 1991: *“Απέναντι σ’ αυτή την ολοφάνερη καταστροφική πορεία που οδηγούν το συνδικαλιστικό κίνημα, δεν αρκεί η διαφοροποίησή μας για την τιμή των*

όπλων. Πρέπει να διαμορφωθεί μια ταξική αντίληψη και τακτική. Διεκδικούμε την κάλυψη των αναγκών μας”. Και στο φύλλο του Απρίλη του 1992, με αφορμή το 27^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ: “Η απάντηση είναι μία. Δράση τώρα, ενότητα κι αγώνας στα πρωτοβάθμια συνδικάτα και σωματεία. Εκεί θα δεθεί το ατσάλι. Εκεί που όλοι νιώθουμε στο πετσί μας τη φτώχεια, την ανεργία, βλέπουμε στο τραπέζι μας να λιγοστεύουν καθημερινά τα πιο απαραίτητα αγαθά ... Εκεί στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις δραστήρια τώρα, γιατί πιο πάνω μακραίνουν από τις ανάγκες και τα προβλήματα μας”.

Όσο πέραγε ο χρόνος και οι συνέπειες από την επιθετική πολιτική κυβέρνησης και εργοδοσίας ακούμπαγαν περισσότερους εργαζόμενους, αλλά κι οι συνέπειες από την ένταξή μας στην ΕΕ, την υπογραφή της συνθήκης του Μάαστριχτ, της Λευκής Βίβλου κ.τ.λ. γίνονταν καταστρεπτικές για την ζωή των εργαζομένων από τη μια και από την άλλη η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ και άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων, Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων να επιδιώκουν να αδρανοποιήσουν το κίνημα μέσα από τραπέζια των κοινωνικών διαλόγων, αφού δεν κατάφεραν να το κάνουν ενεργό στήριγμα των απαιτήσεων του κεφαλαίου.

Αρχιζε να ωριμάζει όλο και περισσότερο στις συνειδήσεις των συναδέλφων, η ανάγκη για συντονισμό και δράση. Διαβάζουμε στο φύλλο του Φλεβάρη του 1994 άρθρο με τίτλο: “Προχωρεί ο συντονισμός δράσης των σωματείων. Οι εργάτες δεν υπογράφουν τα «κοινωνικά συμβόλαια»”. Και συνεχίζει: “Μπροστά στην αρνητική στάση της ΓΣΕΕ να υπερασπιστεί στοιχειωδώς τα δικαιώματα των εργαζομένων, γεννήθηκε η ανάγκη τα ίδια τα σωματεία να πάρουν την υπόθεση του συντονισμού στα χέρια τους. Έτσι, 17 πρωτοβάθμιες οργανώσεις ... πραγματοποίησαν το απογευματινό συλλαλητήριο στην Πλ. Κάνιγγος, ενάντια στην εισοδηματική πολιτική και τον εμπαιγμό κυβέρνησης-εργοδοτών και της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ ...”.

Επίσης και στο φύλλο του Νοέμβρη-Δεκέμβρη του 1995 αυτή η ανάγκη γίνεται κραυγή αγωνίας, που εκφράζεται με το χαρακτηριστικό τίτλο: “Συντονισμός των σωματείων τώρα” και με υπότιτλο “Μ’ όλες μας τις δυνάμεις για τη δημιουργία του μετώπου των κοινωνικών και ταξικών δυνάμεων, ικανού να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις των εργαζομένων, νικηφόρα να διεκδικήσει τα δικαιώματά μας”.

Έτσι φτάσαμε στο Γενάρη του 1999, με το πλαίσιο έκκλησης των 6 σημείων και τον προγραμματισμό της πρώτης ιδρυτικής σύσκεψης, που έγινε στις 3 Απρίλη του 1999 στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, όπου το Συνδικάτο μας, μαζί με άλλες 349 συνδικαλιστικές οργανώσεις και 1.500 εκλεγμένους συνδικαλιστές ιδρύσαμε το ΠΑΜΕ.

Από το 1999 μέχρι τώρα, το ΠΑΜΕ, μέσα από τη δράση των σωματείων που συσπειρώνονται σε αυτό, έχει καταξιωθεί στα μάτια των εργαζομένων σαν ο πόλος που συσπειρώνει συνδικάτα, συνδικαλιστές, επιτροπές αγώνα, που παλεύουν συντονισμένα, σε όλη την Ελλάδα, με όρους μαζικού κινήματος και πλαίσιο πάλης που έχει στο επίκεντρο τις ανάγκες των εργαζομένων, συγκρούεται με τους μεγαλοεργοδότες, τα μονοπώλια, το πολιτικό προσωπικό τους και τους διάφορους συνασπισμούς τους (ΕΕ, NATO κ.ά.).

Τώρα και μπροστά στη Συνδιάσκεψη που θα γίνει στις 19-20 Νοέμβρη στο ΣΕΦ, επιδιώκουμε μέσω των αντιπροσώπων που θα εκλεγούν από όλα τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ να γίνει μια ανοιχτή, ζωντανή συζήτηση, όπου το λόγο τον έχουν οι εργαζόμενοι αντιπρόσωποι, που θα μεταφέρουν τις αγωνίες, τις ανησυχίες, τον προβληματισμό που υπάρχει στους κλάδους που εκπροσωπούν, θα εξετάσουν πώς καλύτερα θα οργανώσουν την πάλη, ξεπερνώντας δυσκολίες και αδυναμίες. Πώς θα οργανώσουν καλύτερα τους εργαζόμενους, κυρίως στον τόπο δουλειάς, εκεί που πραγματικά δένεται τ' ατσάλι και διεξάγεται άμεσα η ταξική πάλη. Θα εξετάσουν μορφές οργάνωσης, ιδιαίτερα στην νεολαία, όπου η μετακίνηση από δουλειά σε δουλειά κι από κλάδο σε κλάδο είναι μόνιμο φαινόμενο, πώς θα συνδεθούμε με τις σχολές. Θα εμπλουτίσουμε το πλαίσιο πάλης, αλλά θα εξετάσουμε και το πώς θα συμβάλλει ο καθένας από το πόστο του και τη δράση του στην αλλαγή συσχετισμών, στη συσπείρωση νέων δυνάμεων. Πώς θα αντιμετωπιστεί η επιζήμια γραμμή των δυνάμεων που στηρίζουν με διάφορες παραλλαγές τη στρατηγική του κεφαλαίου, στα πλαίσια της λογικής μιας «καλύτερης» μορφής διαχείρισης.

Πάνω σε αυτή την κατεύθυνση γίνεται προσπάθεια προσαρμογής και αναμόρφωσης του συνδικαλιστικού κινήματος με «παλιές» και «νέες» δυνάμεις, που όμως τελικώς δεν αμφισβητούν τη γραμμή του κεφαλαίου. Το επιχείρημα λόγου χάρη των «καλών» και «κακών» επιχειρηματιών που προβάλλουν, συσκοτίζει, συγκαλύπτει τις αιτίες και στοιχίζει την εργατική τάξη κάτω από ξένες σημαίες.

Από τη Συνδιάσκεψη και την προετοιμασία, πρέπει να βγει ενισχυμένη η γραμμή πάλης, η προοπτική του δρόμου ανάπτυξης με επίκεντρο την ικανοποίηση των εργατικών-λαϊκών αναγκών. Να φωτίσουμε δηλαδή περισσότερο ότι το ταξικό εργατικό κίνημα παλεύει και για το σήμερα και για το αύριο. Να ανεβαίνει η συνείδηση σε περισσότερους εργαζόμενους ότι χρειάζονται βαθιές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα.

Αυτή η συζήτηση, για να γίνει όπως πραγματικά θέλουμε, πρέπει να προηγηθεί συζήτηση στον κλάδο, στους χώρους δουλειάς, σε κάθε μικρό ή μεγαλύτερο γιατί, στο εργοτάξιο, ώστε να αποτυπωθούν όσο γίνεται πιο αντικειμενικά οι δυσκολίες, οι αδυναμίες, αλλά κυρίως οι δυνατότητες που υπάρχουν για την ανάπτυξη των αγώνων. Αυτό επιδιώκουμε κι εμείς από τη σημερινή μας δουλειά. Εξετάζουμε τη δράση μας όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά και προγραμματίζουμε τη δουλειά μας για το επόμενο.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Συνάδελφοι,

Η περίοδος και οι συνθήκες που καλούμαστε να αναπτύξουμε τη δράση μας, είναι μέσα σε παρατεταμένη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, όπου το συνδικαλιστικό κίνημα καλείται να αντιμετωπίσει πολλές σύνθετες, πρωτόγνωρες

δυσκολίες, αλλά κι αρκετές και τεράστιες δυνατότητες. Βρισκόμαστε ένα χρόνο μετά από τη 2^η φορά της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου και τις νομοθετικές παρεμβάσεις που απορρέουν από αυτό, αλλά και την εφαρμογή και υλοποίηση των δύο προηγούμενων. Είμαστε για 8^η συνεχόμενη χρονιά σε γενικευμένη οικονομική κρίση και για 10^η στο χώρο των κατασκευών. Θεωρούμε πως δε χρειάζονται περιγραφές για τις επιπτώσεις και τις παρενέργειες από όλη αυτή την κατάσταση. Τη ζει ο καθένας μας καθημερινά.

Αυτό που αξίζει να σημειώσουμε είναι η συνέχιση της επίθεσης με τους νέους νόμους που επιδιώκουν να φέρουν για την περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τις ομαδικές απολύσεις, το lock out, αλλά και με την παρέμβαση που επιδιώκουν στα συνδικάτα, στον τρόπο οργάνωσης και λήψης αποφάσεων για αγώνες. Αυτό που αποδεικνύεται είναι ότι αν και υπάρχουν οι κατευθύνσεις που απορρέουν από το 3^ο μνημόνιο, το οποίο όλα τα αστικά κόμματα το ψήφισαν, παρόλα αυτά δυσκολεύονται πολύ να τα περάσουν, γιατί η δράση του ταξικού κινήματος τους δυσκολεύει, τους βάζει εμπόδια.

Από την άλλη και οι ίδιοι κατανοούν ότι η ψήφιση και εφαρμογή αυτών των μέτρων σταδιακά θα βγάλει τον κόσμο στο δρόμο. Γι' αυτό προσπαθούν να αποτρέψουν αυτό να είναι οργανωμένα και κυρίως να μη συναντηθεί αυτός ο κόσμος με τα ταξικά συνδικάτα. Επιδιώκουν δηλαδή να είναι στις πλατείες αγανακτισμένος και οργισμένος να μουντζώνει και να αγωνίζεται για μια κυβερνητική αλλαγή από το να είναι οργανωμένος και να παλεύει να πάρει στα χέρια του όλο τον πλούτο που παράγει.

Βλέπουμε τη βαθύτερη εμπλοκή στους σχεδιασμούς και στις κόντρες που υπάρχουν με τους εργοδότες άλλων χωρών για το μοίρασμα αγορών, πρώτων υλών, έλεγχο παραγωγής και μεταφοράς ενέργειας κ.τ.λ. Τις επιπτώσεις από αυτή την εμπλοκή τις ζούμε καθημερινά, με τους χιλιάδες πρόσφυγες να ξεσπιτώνονται και να αναγκάζονται να παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς.

Επίσης, βλέπουμε τα σουλάτσα των Προέδρων, Υπουργών ή άλλων παραγόντων διάφορων χωρών και την προσπάθεια που κάνουν να προασπίσουν τα συμφέροντα των δικών τους μονοπωλίων. Πρόσφατη ήταν η επίσκεψη του Ρώσου Υπουργού Εξωτερικών Λαβρόφ, όπως και η επικείμενη επίσκεψη του Ομπάμα, όπου προσπαθούν να μας παρουσιάσουν το λύκο σαν πρόβατο. Γι' αυτό κι εμείς θα τον υποδεχτούμε με μεγάλο συλλαλητήριο στις 15 Νοέμβρη, όπως είχαμε υποδεχτεί και τον προηγούμενο μακελάρη των ΗΠΑ, τον Κλίντον.

Μεγάλη ευθύνη έχει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όχι μόνο γιατί μπλέκει τη χώρα μας όλο και πιο βαθιά σε τέτοιους αντιλαϊκούς σχεδιασμούς, σε πολέμους κι επεμβάσεις, αλλά και γιατί ζητάει λύση από αυτούς που δημιουργούν το πρόβλημα, δηλαδή το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Οι εργατές δεν πρέπει να πέσουν στην παγίδα του εθνικισμού-ρατσισμού, ούτε να κάνουν θυσίες για ξένα συμφέροντα. Πρέπει να δείξουν αλληλεγγύη στους άλλους λαούς και να παλεύουν σε όλες τις συνθήκες για τα δικά τους συμφέροντα.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

Συνάδελφοι,

Τη χρονιά που μας πέρασε δώσαμε πολλές σημαντικές μάχες για διάφορα ζητήματα, με κύρια αυτή για το ασφαλιστικό, με απεργίες, συλλαλητήρια, παραστάσεις διαμαρτυρίας, μηχανοκίνητες πορείες, σε συντονισμό με άλλα σωματεία, αλλά και μόνοι μας σαν κλάδος. Παρεμβήκαμε σε χώρους δουλειάς για διάφορα προβλήματα, όπως ανασφάλιστη εργασία, απλήρωτη δουλειά. Παρεμβήκαμε στη γειτονιά με τα Παραρτήματα, σε Δήμους, υπηρεσίες ΙΚΑ, ΟΑΕΔ, σχολεία. Εκφράσαμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σε σειρά συναδέλφους μας, μόνοι μας αλλά και μέσα απ' τις Λαϊκές Επιτροπές.

Σαν γενικό συμπέρασμα από όλη αυτή τη δραστηριότητα, μπορούμε να πούμε ότι όπου οι εργαζόμενοι απευθύνθηκαν στο Συνδικάτο, όπου οργανωμένα αντιμετωπίσαμε την εργοδοσία, είχαμε αποτελέσματα. Π.χ. στο εργοτάξιο του ΟΠΑΠ ή στο Σκλαβενίτη, όπου επιδίωξαν να απολύσουν εργαζόμενο, γιατί δε δέχτηκε να του «φάνε» τα ένσημα ή τα λεφτά, κάτω από την παρέμβαση του Συνδικάτου, τον ξαναπήραν πίσω. Ή σε άλλα εργοτάξια, όπου σταμάτησαν όλοι οι εργαζόμενοι, γιατί τους είχαν μέσα οι εταιρείες 3-4 μήνες και κάτω από βάρος της καθολικής συμμετοχής αναγκάστηκαν να τους πληρώσουν κάποιους μήνες και σε κάποιες εταιρείες όλα τα χρωστούμενα. Είναι χαρακτηριστικό ότι με μια προειδοποίηση για επίσχεση εργασίας, αναδιπλώθηκε η εταιρεία που είχε για μήνες απλήρωτους τους εργαζόμενους. Αυτό αναδεικνύει το κύρος του Συνδικάτου και την ανησυχία που προκαλεί στους εργοδότες, λόγω της ταξικής γραμμής που ακολουθεί.

Επίσης, γίνεται αντιληπτό ότι παρά τις δυσκολίες, δεν ισχύει η προπαγάνδα που προσπαθεί να περάσει ο αντίπαλος, κυβέρνηση-εργοδοσία, ότι «τίποτα δε γίνεται, τίποτα δεν αλλάζει, ό,τι και να κάνουμε αυτοί θα περνάνε τους νόμους» κ.τ.λ.

Αλήθεια συνάδελφοι, αν δεν γίνεται τίποτα και δεν αλλάζει τίποτα, τότε γιατί, αφού έχουν συμφωνημένο το πλαίσιο μέσω του 3^{ου} μνημονίου, φέρνουν τους νόμους σταδιακά; Γιατί το ασφαλιστικό από το Νοέμβρη το ψήφισαν μετά το Πάσχα; Γιατί έχουν εξαιρέσει τους οικοδόμους και άλλους εργαζόμενους από τον συμψηφισμό παλιών και νέων που θα γίνει το 2022; Αλλά και το «ό,τι και να κάνουμε, αυτοί θα περάσουν τους νόμους» ισχύει; Δηλαδή αν ήταν καθολική η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις, με χιλιάδες οικοδόμους στους δρόμους, μαζί με άλλους εργαζόμενους, που παλεύουν σε γραμμή ρήξης και ανατροπής, όχι αγανάκτησης και κυβερνητικής εναλλαγής, θα πέρναγαν τα νομοσχέδια;

Συνάδελφοι,

Επειδή τα γραπτά μένουν και η τεχνολογία βοηθάει, ας δούμε την εφημερίδα του Συνδικάτου μας πώς προειδοποιούσε για όλα αυτά τα νομοσχέδια που πέρασαν τα τελευταία χρόνια. Σε φύλλο του 1987 γράφαμε «Γιατί θέλουν να καταργήσουν τις Συλλογικές Συμβάσεις». Σε φύλλο του 1992 είναι το «Πόρισμα Φακιάλα», όπου περιγράφονται οι αξιώσεις του κεφαλαίου για τις ανατροπές στο

ασφαλιστικό. Σε φύλλο του 1990 υπάρχει αναλυτικό άρθρο που αναλύει γιατί είναι στο στόχαστρο το δικαίωμα στην απεργία.

Όλα αυτά τα αναφέρουμε για να αναδείξουμε ότι η αντιλαϊκή επίθεση είναι διαχρονική απαίτηση του κεφαλαίου, όπου θέλει εργάτες φτηνούς, μουγκούς, χωρίς δικαιώματα και δεν είναι απαιτήσεις κάποιων «παρανοϊκών» της τρόικας ή του ΔΝΤ, των μνημονίων ή μιας καλής ή κακής διαπραγμάτευσης. Απλώς αυτές οι κυβερνήσεις, με τις όποιες παραλλαγές τους, τα όποια σχήματα – μονοκομματικά ή μη – υπηρετούν τον ίδιο στόχο, το πώς δηλαδή θα αβγαταίνουν τα κέρδη τους οι εργοδότες.

Επίσης, αυτά φανερώνουν ότι 30 χρόνια καταφέραμε και τα καθυστερήσαμε. Κάτω από το βάρος της πίεσης που ασκήσαμε μέσα από τις μαζικές κινητοποιήσεις. Δεν καταφέραμε να τα αποτρέψουμε γιατί κυριάρχησε ο φόβος της απόλυσης, ο ατομικός δρόμος και το ψάξιμο των ατομικών λύσεων, η λογική «εμένα δε με πιάνει» αλλά και η ανάθεση και η αντίληψη ότι «ο αγώνας είναι εργολαβία» και θα τον αναθέσω σε κάποιον άλλο να τον κάνει. Κι όλα αυτά βέβαια, κάτω από την πίεση της τεράστιας και πρωτόγνωρης ανεργίας που χτύπησε τον κλάδο.

Βασικό ζήτημα όμως είναι ότι υπήρχε ισχυρή επίδραση των εργοδοτών και του πολιτικού τους προσωπικού, που κατάφεραν να καλλιεργήσουν την ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και την αναποτελεσματικότητα των αγώνων, αλλά και την πάλη για κυβερνητικές εναλλαγές, λες κι ο Μανωλιός αλλάζει όταν αλλάζει ρούχα. Σε όλα αυτά είναι τεράστιες οι ευθύνες του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, που η τακτική που ακολούθησε κι ακολουθεί είναι στην κατεύθυνση ενσωμάτωσης του κινήματος. Είναι χαρακτηριστική η τελευταία τους απόφαση για απεργία στις 8 Δεκέμβρη, έτσι ώστε να δώσει όλο τον απαραίτητο χρόνο που χρειάζεται η κυβέρνηση να προετοιμάσει το περιτύλιγμα και τον τρόπο που θα προπαγανδίσει καλύτερα την νέα αντιλαϊκή επίθεση. Ο ρόλος τους είναι επικίνδυνος, γιατί συμβάλλει στην υποχώρηση του κινήματος. Είναι σαν να καλουπώνεις και να ετοιμάζεις να ρίξεις μπετό και να σου λέει πως δεν χρειάζεται να βάλεις φουρκέτες στις κολώνες ή σαν να θέλεις να βάψεις και να σου λέει πως δεν χρειάζεται αστάρι.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ – ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Συνάδελφοι,

Η κατάσταση πάει από το κακό στο χειρότερο και δε χρειάζονται, όπως είπαμε, περιγραφές. Την κατάσταση στον κλάδο την ξέρουμε όλοι, τη βιώνουμε στο σπίτι μας. Αυτό που χρειάζεται είναι να δούμε πώς θα οργανώσουμε καλύτερα την πάλη μας, ώστε να βγούμε μπροστά επιθετικά, προτάσσοντας τις δικές μας ανάγκες, χωρίς να περιμένουμε κάποιος άλλος να μας λύσει τα προβλήματα. Η λογική των εκπτώσεων οδηγεί στο αποτελείωμά μας.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να καλλιεργήσει την επανάπαυση και την προσμονή πως θα έρθει η ανάπτυξη, θα ανοίξουν οι δουλειές, θα γίνουν έργα και όλα θα πάνε καλά. Μόνο που κρύβει το δράκο, για να μη φαίνεται ότι όλο αυτό είναι ένα παραμύθι για μικρά παιδιά.

Το τι ανάπτυξη ετοιμάζει το βλέπουμε, δε χρειάζεται να το περιμένουμε. Ήδη έχει υπογράψει νέα συμβόλαια με καλύτερους όρους με τις κοινοπραξίες που φτιάχνουν τους δρόμους, όμως οι εργαζόμενοι εκεί πέρα, από την εντατικοποίηση, τα ατυχήματα και τους θανάτους δεν περιμένουν τίποτα άλλο. Λένε ότι θα έρθουν ξένες επενδύσεις και θα λιγδώσει το άντερό μας. Είδαμε όταν ήταν εδώ η Χόχιφ ή η Βινσί ή στο Νιάρχειο που ήταν η Impregilo ή στο METPO που είναι η Ghella τι γίνεται. Λένε ότι θα ανοίξει το Ελληνικό και θα δουλέψουν οι οικοδόμοι. Δε μας λένε όμως με τι μεροκάματο, με τι ένσημα, πόσες ώρες την ημέρα, πόσες μέρες την εβδομάδα. Αφού όλο το νομοθετικό οπλοστάσιο που έχουν στα χέρια τους οι κατασκευαστές από τα μνημόνια είναι σε πλήρη ισχύ και έρχονται κι άλλα.

Την ανάπτυξη που λένε, τη βλέπουμε στον κλάδο του τουρισμού, όπου το ένα ρεκόρ σπάει το άλλο, αλλά μόνο για τα χρηματοκιβώτια των εργοδοτών, γιατί οι εργαζόμενοι δουλεύουν σα σκλάβοι ή σαν πρακτικάριοι-μαθητευόμενοι, χωρίς ρεπό, χωρίς δικαιώματα, με 200 €. Αυτό το εργασιακό περιβάλλον θέλουν για μας και τα παιδιά μας.

Συνάδελφοι,

Η πρωτοβουλία που πήραν οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ για τις ΣΣΕ και αγκαλιάστηκε από 530 συνδικαλιστικές οργανώσεις, νομίζουμε ότι δείχνει το δρόμο που πρέπει να κινηθούμε. Δηλαδή την οργάνωση του αγώνα για να περάσουμε στην αντεπίθεση. Όχι να είμαστε στη γωνία και να προσπαθούμε να αποκρούσουμε την επίθεση της κυβέρνησης και εργοδοσίας, αλλά να προτάξουμε τις δικές μας ανάγκες και να παλέψουμε γι' αυτές. Για πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα, για ανθρώπινες συντάξεις.

Για να μπορέσουμε όμως να δώσουμε τη μάχη αυτή, πρέπει να κάνουμε ποιοτικά βήματα στη δουλειά μας, ξεκινώντας από όλα τα μέλη της Κεντρικής Διοίκησης και των Παραρτημάτων. Χρειάζεται καλύτερη σύνδεση των μελών της Κ.Δ. με τους χώρους δουλειάς, σπάζοντας τη λογική της γειτονιάς και αντιλαμβανόμενοι ότι είμαστε μέλη της διοίκησης του Συνδικάτου και έχουμε ευθύνη για όλη την Αττική κι όχι μόνο για το Παράρτημα που ανήκουμε. Το ίδιο και στα Παραρτήματα, να ξεφύγουμε από τη λογική της γειτονιάς, αλλά η δουλειά μας να είναι στη λογική ότι το Παράρτημα είναι τα ποδάρια και η φωνή του Συνδικάτου στη συγκεκριμένη περιοχή.

Η όλη μας δράση πρέπει να είναι στην κατεύθυνση του να οργανώσουμε τους εργάτες πρώτα και κύρια στον τόπο δουλειάς, με το στήσιμο σωματειακής επιτροπής, με εμπιστοσύνη στους εργάτες και βάζοντας μπροστά τους το καθήκον αυτοί οι ίδιοι να αναδείξουν τους τίμιους εργάτες που πιστεύουν ότι θα μπορέσουν να τους εκπροσωπήσουν. Να σταματήσουμε να χάνουμε επαφές που πιάνουμε σε

κάποιο εργοτάξιο όταν αυτό τελειώνει και να επιδιώκουμε να φέρουμε σε επαφή τους συναδέλφους με τα Παραρτήματα που βρίσκονται στη γειτονιά τους.

Επιδίωξή μας είναι να πολλαπλασιαστούν οι ζωντανές διαδικασίες στον τόπο δουλειάς, με συγκεντρώσεις, συνελεύσεις, όπου θα συζητάμε με τους συναδέλφους και από κοινού θα οργανώνουμε τον αγώνα. Για παράδειγμα με αυτόν τον τρόπο πρέπει να οργανώσουμε τον αγώνα για ΣΣΕ, ώστε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να καθορίζουν το πλαίσιο, να αποφεύγουν τις τρικλοποδιές που μπορεί να βάζει η εργοδοσία, να ξεσκεπάζουν τους ανθρώπους της και την υπονομευτική δουλειά, που σίγουρα θα κάνουν, προσπαθώντας να περάσουν τη γραμμή του κεφαλαίου, να σπείρουν τη διχόνοια της απογοήτευσης και της μοιρολατρίας. Η δουλειά που έγινε το προηγούμενο διάστημα στο εργοτάξιο του ΚΠΙΣΝ νομίζουμε ότι δείχνει το δρόμο.

Να πάρουμε υπόψη ότι το τελευταίο διάστημα, όπως αναφέραμε και προηγουμένως, ήταν αρκετά τα ξεσπάσματα που είχαμε σε διάφορους χώρους δουλειάς. Αυτά είναι σίγουρο ότι θα ενταθούν, δεδομένου ότι τα προβλήματα θα οξύνονται όλο και περισσότερο. Εμείς πρέπει να είμαστε έτοιμοι ώστε να μπούμε μπροστά, να οργανώσουμε τον αγώνα έχοντας κατά νου ότι είναι εργαζόμενοι που πολλές φορές είναι πρώτη φορά που κάνουν το βήμα. Θα έχουμε αρκετά μπροσπίσω και χρειάζεται υπομονή να τους βοηθήσουμε να αντιληφθούν τι σημαίνει οργανωμένος αγώνας, πώς γίνεται, πώς θα έχουμε τα καλύτερα αποτελέσματα.

Εκτός από το ζήτημα των ΣΣΕ, αυτό που τσακίζει τον κλάδο είναι το πρόβλημα της ανεργίας. Είναι μόνιμα στον προσανατολισμό μας και τα προβλήματα που γεννά η ανεργία, αλλά και το πώς θα αντιμετωπιστεί.

Θεωρούμε ότι το πλαίσιο πάλης είναι ένα εργαλείο που πρέπει να αξιοποιηθεί ακόμα περισσότερο. Δεν είναι ένας αριθμός αιτημάτων, αλλά μέτωπα πάλης που πρέπει να γίνουν κατανοητά από τους συναδέλφους. Αυτό απαιτεί συνεχή ενασχόληση, μέσα από συσκέψεις, συζητήσεις, να εμπλουτίζεται το πλαίσιο, να εξειδικεύεται ακόμα περισσότερο, αλλά και να διευρύνεται το μέτωπο πάλης. Δηλαδή, πέρα από τα αιτήματα που έχουν να κάνουν με τις ανάγκες των ανέργων, όπως η αύξηση του επιδόματος ανεργίας, η επιδότηση για όλη την περίοδο της ανεργίας ή η ελαστικοποίηση των όρων για την επιδότηση ή για το εποχικό βοήθημα, χρειάζεται καλύτερη επεξεργασία στα αιτήματα που έχουν να κάνουν με την αντιμετώπιση της ανεργίας.

Για παράδειγμα, δε φτάνει να λες ότι χρειάζονται αντιπλημμυρικά έργα. Πρέπει να γινόμαστε συγκεκριμένοι πού χρειάζονται, γιατί υπάρχουν αυτά τα πλημμυρικά φαινόμενα. Φταίει ο κακός μας ο καιρός ή η έλλειψη ολοκληρωμένου σχεδίου, ότι δεν είναι στις προτεραιότητες της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Ότι η υποχρηματοδότηση των Δήμων δεν επιτρέπει τέτοια έργα. Αφορά μόνο τους οικοδόμους ή όλη την εργατική τάξη, αφού όλοι πλημμυρίζουν το ίδιο. Το ίδιο για τα σχολεία και τα νοσοκομεία, την αντισεισμική θωράκιση.

Στην ίδια βάση, πρέπει να δούμε και τα άλλα αιτήματα, όπως αυτά που έχουν να κάνουν με το ασφαλιστικό, την ανάγκη για μείωση των ορίων ηλικίας, για κατάργηση της 13ετίας, τη διανομή των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων κ.τ.λ.

Συνάδελφοι,

Ιδιαίτερη δουλειά πρέπει να γίνει στις νέες ηλικίες και στους νέους συναδέλφους που μένουν στον κλάδο είτε περιστασιακά είτε μόνιμα. Κύριο χαρακτηριστικό όλων αυτών των παιδιών είναι ότι δεν ξέρουν από οργανωμένο αγώνα, τι είναι το συνδικάτο, τι είναι η σύμβαση. Είναι παιδιά που, κατά κύριο λόγο, δουλεύουν ανασφάλιστα, με μεροκάματα ίσα-ίσα ένα χαρτζιλίκι.

Ξεκινήσαμε να κάνουμε μια δουλειά με αυτά τα παιδιά, που σαν αποτέλεσμα είχαν τη δημιουργία Επιτροπής Νέων. Χρειάζεται να αγκαλιαστεί αυτή η προσπάθεια από όλους, έτσι ώστε να διευρυνθεί, να αναπτυχθεί αλλά κυρίως να συμβάλλουμε ώστε αυτά τα παιδιά να μπουν μπροστά στον αγώνα, έτσι ώστε αύριο-μεθαύριο να ηγηθούν του οικοδομικού κινήματος.

Συνάδελφοι,

Με βάση όλα τα παραπάνω, σήμερα στη ΓΣ αποφασίζουμε τη συμμετοχή μας στην απεργία στις 8 Δεκέμβρη, διεκδικώντας όλα αυτά που περιγράψαμε, σε σχέση με τις ΣΣΕ, την ανεργία κ.τ.λ.

Παίρνουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα, ώστε αυτή η απεργία να είναι μια απεργία σταθμός, όπου οι οικοδόμοι θα διατρανώσουν τη θέλησή τους για κάλυψη των αναγκών τους, τη θέλησή τους για αγώνα και σε συντονισμό με άλλα σωματεία, αλλά και για αυτοτελή πάλη για τα ιδιαίτερα προβλήματα που τσακίζουν τον κλάδο.

Αυτό σημαίνει ότι δεν θα μείνει χώρος δουλειάς που δεν θα τον επισκεφτούμε, όχι για να κάνουμε εξόρμηση, αλλά για να κάνουμε ουσιαστική συζήτηση με τους συναδέλφους για την ανάγκη συμμετοχής τους όχι μόνο στην απεργία, αλλά και στην απεργιακή συγκέντρωση. Να επιδιώξουμε από σχετικά μεγάλους χώρους να έρθουν οργανωμένα, στήνοντας εργοταξιακή επιτροπή, που θα συμβάλλει στην επιτυχία της απεργίας, αλλά θα μας μείνει και για την περεταίρω οργάνωση του αγώνα. Ειδική δουλειά χρειάζεται και στις γειτονιές με τους ανέργους. Πρέπει να δημιουργηθεί κλίμα αγώνα, με ντουντούκες, εξορμήσεις σε λαϊκές, σε κεντρικούς χώρους, όπως στάσεις ΜΕΤΡΟ, λεωφορείων κ.τ.λ. Να οργανώσουμε τη μαζική κάθοδο κι όπου έχουμε τη δυνατότητα με πούλμαν.

Η όλη μας δράση πρέπει να στοχεύει στο να μας μείνει παρακαταθήκη αυτός ο τρόπος δουλειάς, ώστε να περάσουμε πραγματικά σ' αυτό που λέμε αντεπίθεση των εργατών, ώστε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για κλιμάκωση του αγώνα και σε κλαδικό επίπεδο, αλλά συνολικά και με τους άλλους εργαζόμενους.

Συνάδελφοι,

Νομίζουμε ότι υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις οι εργάτες να βγουν από τη γωνία, να σηκώσουν το κεφάλι και να βγούνε μπροστά οργανώνοντας την ενεργητική άμυνα, περνώντας στην αντεπίθεση, διεκδικώντας όχι απλά κάποια ψίχουλα που θα πέσουν από το τραπέζι, αλλά όλο τον πλούτο που εμείς παράγουμε. Μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε και θα νικήσουμε.